

המיצרים בידיו!

...לאחר פעולת-השהייה לילית, נסוג האויב בפני כוחותינו, תוך כדי פינוי מוצביו עד למבואות שארם אל-שייך...

מינה, באופק, הזדקק צוק ענקי מתוך הים. זהו האי שם, במקביל לו, צריך להיות ראס נצראני, אותו מוצב אימ-תני שריתק את מחשבתנו מאז התחלת המסע. עובנו את ההואדי ופנינו ימינה, לכיוון דרום. שם מרוכז האויב. מכוניות החוד עלו על המשטח החולי הרחב, המשתרע בין ההרים והים. על החוף נראו כמה דקלים: זוהי נאבק, נקודת ההיערכות להתקפה הגדולה. אבל אין עתה טעם להיעצר כאן ולהיערך. כי המוצב שהיינו צריכים לתקפו עומד כנראה שומם לפנינו. במקום לעצור ולנוח, עליו להמיר שיד שייגמר הדלק.

ואז מגיעה אלינו ידיעה מחשמלת: הצנחנים שהורדו בסור, בקצה הדרום-מזרחי של הצי-האי, מתקדמים עתה בכביש הדרומי, ומנסים להגיע אל שארם אל-שייך לפנינו, מהצד השני. קולו של אברהם מגיע מעבר לאזניות מכשיר הקשר: "אם הצנחנים יגיעו לפנינו, הוא מאיים על אשר, אני ארצה אותך אישית!" זה יהיה באמת בזיון גדול, אם אתרי כל הדרך האימה שששינו כדי להגיע לשארם אל-שייך יפול הפרי לחיקם של הצנחנים, שהגיעו לכביש הדרומי במסור-סיים דה-לוקס. אשר מעביר את ההוראה לאריה, המוביל בגיפם שלפנינו! יותר מהר! סע במהלך שלישי!

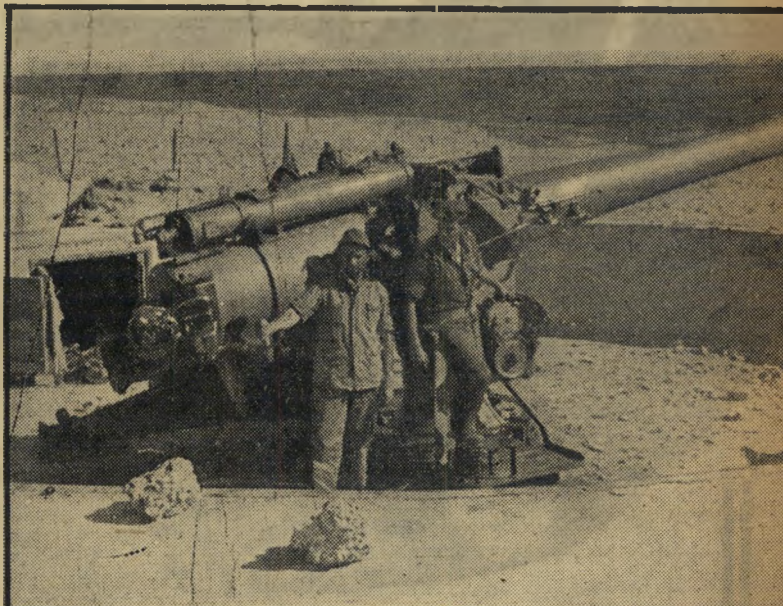
המפציצים נכנסים לפעולה

עתה כבר הצטרף לפייפר הראשון מטוס סוור שני. הקרבות בצפון הצי-האי נשתקו ואנחנו נמצאים עתה בראש רשימת העדיפויות של חיל האוויר. כל מה שנבקש ממנו, יתן. כרגע אנחנו מסתפקים בפייפרים, העושים עבודה נהדרת. לפנינו, מזדקרת גבעה חולית: מוצב נאבק. מימינה, צוק הררי הנושא את צלעותיו הסלעיות מתוך המשטח החולי. גם כאן התבצר האויב. עתה מודיע הפייפר ששני המוצבים עוזבים. אנחנו ממשיכים לדוור, משמאלנו, סמוך לחוף הים,

אל חולות נאבק, כבר הודיע הטייס כי מוצבי נאבק עצמם נראים כעוזבים לגמרי. התודעה הועברה מיד לאברהם. הוא נתן הוראה לשלוח את הפייפר הלאה, לסייר את מבואות המור-צב העיקרי, ראס נצראני, ואת אנפי הדרך אליו. המטוס שב והודיע: כל המוצבים בדרך עוזבים. גם בראס נצראני אין תנועה. אם כן, זאת אומרת שהמצרים פינו את משלטיהם הקדמיים, והמארב הלילי לא היה אלא מאמץ לעכב אותנו לכמה שעות עד שישלימו את הפינוי ויתקממו במור-צבים חדשים. אשר מתייעץ עם אברהם והשניים מגיעים להחלטה: לני-צל את המצב ולהתקדם במהירות המכסימלית. אשר הוא גבר צעיר, בן 30, בעל גוף של אתלטי, נשוי ואב לשני ילדים. במלתמת העצמאות נפצע בקרב על לטרון. הוא החליט, המשיך לשרת בצבא הקבע.

לפי התוכנית המקורית, היה צריך המשמר הקדמי להגיע בדהרה עד לחוף הים, לתפוס את המעבר הצר המוביל לנאבק. חוף זה תפס מקום חשוב מאד בכל תוכנית המסע. כי שם, אחרי מאבקו הממושך עם הטבע, היה צריך הטור להיערך לקראת הקרב הסופי עם האויב המצרי. המארב הלילי, כמוצא מואדי קיד, עיכב את ההתקדמות. עתה, עם בוקר, התכוונן המשמר הקדמי להמשיך בדרך ולפרוץ לו מעבר אל שפלת נאבק, סיירים, שחזרו מהשטח, הודיעו כי הגיבס העוזב נשאר עומד במקומו, בצד הימני של ההואדי. טייס הפייפר, שסס אנה ואנה בשמיים כמו כלבלב נרגש, הוסיף ידיעות משלו. הוא טס נמוך מאד מעל לגיבס העוזב, הודיע כי כל הסימונים מעידים על כך שהמצריים לא התקרבו אליו משך כל הלילה.

לפי סימונים אחרים, הסיק את המסקנה כי המצרים התקדמו בצד הימני של ההואדי, עוד לפני בואנו, ויחד עם ה-מארב שטמנו לנו, זרעו מוקשים לחסימת הדרך. קשה היה להאמין שאפשר לראות את כל הפרטים האלה ממטוס. אבל עוד לא ידענו להעריך נכונה את כושרם של טייסי הפייפרים. מנקודה זו ועד לטוף המסע, ביצעו עבודה נהדרת, שלא נפלה ממיבצעיהם של הלוחמים הטובים ביותר. עליתי על זחלמו של אשר, מפקר המשמר הקדמי,

אוויר ויבשה. שתי זרועות צה"ל פעלו בשיתוף פעולה הדוק, משך כל המסע. שעה שגיפם של יחידת הסוור מתקדם לאורך ההואדי, סט הפייפר לפניו ומודיע על כל תנועת אויב בשטח. הודעותיו של טייס הפייפר על תנועות האויב היו מודייקות להפליא וחסכו דם רב.

התותח הגדול, אחד מששה תותחי החוף, בני קוטר של ששה אינץ', אשר הוצבו עליידי המצרים בראס נצראני וחסמו את המיצר בין המשלט לבין האי טיראן. תותח זה חובל על-ידי המצרים, לפני שפינו את המשלט, על-ידי שני פגזים שהוכנסו משני צדי הקנה, ונורו.

עומד מטוס מוסטאנג שלנו, אחד משני המטוסים שנחתו נחיתת אוניס. מדחפיו התפרקו ונשארו תקועים בחול, במר-חק כמה מטרים ממנו.

כאן התנהלה אותה מסכת גבורה, שהיינו עדים לה דרך האלהוט. קשה להאמין כי אותו הירש הצליח לנחות כאן, ממש תחת אפם של מוצבי המצרים ולהמריא בחזרה, כשהי-טייס הפצוע אתו. בין המוצב והמטוס, נראה שלד של ברך-קארייר מצרי, אותו רכב שנודפק על-ידי מטוסי החיפוי בשעת פעולת ההצלה.

הגבעה המוצקה של ראס נצראני מזדקרת עתה בכל אימת-נותה לפנינו. המטוסים הגיבס מעליה ומודיעים בבטחון גמור כי אין שם כל סימן חיים. בכל זאת נעצר הטור, פרוש לרוחב רצועת החוף. זהו גבול התקדמותנו, שנבקע עוד בש-עות הלילה. כאן עלינו להתמתן עד שמטוסי חיל האוויר ירכבו בפצצותיהם את הנצראני. הדבר נקבע לפני שהיה ברור אם הנצראני תפוס או לא, ועתה נמצאים המפציצים כבר בשמים ואי-אפשר אלא לחכות עד שייסימו את מלאכתם וי-חזרו לבסיס. אם נתקדם, אנו עלולים להיות מופצצים על-ידי מטוסינו אנו.

ההמתנה היא קצרה מאד. עוד לפני שהאזניים קולטות את זמזום המטוסים, עולה הגבעה האדירה כולה בפטריית עשן ואבק. פצצה, פצצה, ועוד פצצה! ביובו של חומר יקר. אבל מה אפשר לעשות? את בלגלי הקרב אי-אפשר לעצור; המ-טוסיים חייבים לעשות את שלהם. בעצם, זה גם יותר בטוח. מי יודע אם לא מסתתר שם גודד מצרי שלם בתוך הבונקרם, מבלי שהפייפרים יצליחו לגלותו? צפורי הסלדה הגדולות נעלמות צפונה. השטח סנוי לפנינו נו. אברהם, שלא יכול היה לשאת בסבלנות את הנסיעה

מרוץ עם הצנחנים

עתה ישב אשר כמושב המפקד של זחלם החוד. הכוח הגיע לשפך ההואדי, מול חוף ים סוף. המסע בין ההרים נסתיים; מכאן והלאה, נמשיך את דרכנו לאורך החוף. ממולנו, בחוף גלי החוף, עמדה אניית משא עזובה. היא עלתה כנראה על שרטון, ונסחפה הגה על-ידי הגלים. מר-

כדי ללוות את חוד המחץ של הטור מכאן ועד לסיום המיב-צע. לפנינו נעו שלושה גיפסם, פרושים לרוחב ההואדי. אתרינו נעו יתר הוהאלמים והגיפסם של המשמר. במרחק כמה מאות מטרים, הגענו אל הגיבס העוזב. הוא נראה שלם לגמרי. לו-לא נכבה מנועו בשעת ההיתקלות, היה בודאי חוזר עם שאר החוליה הקדמית שעלתה על המארב בלילה. במרחק כמה צעדים ימינה, על דפנות ההואדי, נראתה שלולית דם גדולה. הצרור שנורה לעבר המצרים בחשיכה פגע כנראה במישהו. לפני הגיבס וסביבו, עסקו חבלי חיל ההנדסה באיתור המוקשים. היו אלה רק מוקשים גנוי רכב והחבלנים הת-קדמו כשבדיהם מגלי-מוקשים ארוכים. כל מוקש שאותר, סימן בסרט לבן והודעה על מציאתו הועברה ליחידות שאחריו. תחילה חשבו לפרק את המוקשים, אך מספרם הרב והחוסר בזמן אילצו אותנו לעזוב אותם במקומם, מסומנים בבירור. ניתנה הוראה לכל השיירה שתבוא אתרינו לעבור אך ורק בצד השמאלי של ההואדי, ואנחנו המשכנו הלאה.

דושת הג'יפס התקדמו לפנינו. במרכז נסע אריק, מפקד הגיפסם. מעליהם, קצת קדימה, הג הפייפר. ביי-גינז לבין הפייפר היה קשר ישיר והטייס דיתח כל הזמן על הדרך שלפנינו. אשר נתן מדי פעם הוראות חדשות לט-ייס להמשיך ולסרוק את השטח. "טוס נמוך!" האץ בו, והודע על כל תנועה בשטח. "אני טס כל כך נמוך שאני יכול להרים אבנים", באה התשובה. ואכן, היווח של הטייס היה מדויק ופפורט להפ-יע. שעה שאנחנו עדיין התקדמנו בהירות לקראת הפתח